

SVATÝ PRÁVNÍK

PETR JANŠTA

Může být někdo právníkem a zároveň mučedníkem pro víru? Škodolibé jazyky by tvrdily, že se to vylučuje. Jiní by řekli, že to možné je, ale bez onoho slova „zároveň“. Ale nechme spekulací a představme si svatého Fidelise ze Sigmaringenu (1577/8–1622).

Foto: BillionPhotos.com - Adobe stock

Markus Roy, jak se Fidelis jmenoval občanským jménem, byl právníkem (občanského i církevního práva) a vyučoval filozofii, doktorát z ní získal na univerzitě ve Freiburgu. Vzhledem ke svému vzdělání byl ještě před ukončením práv povolán, aby šest let (1604–1610) doprovázel skupinu mladých zámožných šlechticů po jejich cestě Evropou. Po návratu z cest ukončil studium práv doktorátem v roce 1611, tj. ve svých 33 letech. Následně se stal soudním radou a svou praxi vykonával v Ensisheimu v Alsasku. Na rozdíl od svých kolegů však svou práci vykonával poctivě a bez výjimek obhajoval zdarma právo chudých, utlačovaných, těch, kteří si drahé právníky nemohli dovolit. Měl všechny předpoklady pro to, aby prožil slušnou kariéru. Když mu jeden z jeho kolegů doporučil, aby trochu ubral ze své spravedlnosti, že si tím přece může vydělat více peněz, znamenalo to pro Markuse jediné: už nechtěl být obklopen světem plným korupce, podplácení a záměrných nespravedlivých rozsudků, rozhodl se skoncovat se slibně rozjetou právníkou kariérou a okamžitě se dal na duchovní dráhu.

Část zkoušek mu na teologii uznali, část si doplnil, a tak mohl být již koncem září 1612 vysvěcen na kněze. Pak už vše šlo ráz na ráz: 4. října – na den svátku svatého Františka z Assisi – vstupuje do řádu kapucínů ve Freiburgu v Breisgau, volí si jméno Fidelis (Fidelius) podle citátu z Písma „bud' věrný až do smrti a dám ti korunu věčného života“, stává se představeným v několika kapucínských kláštřích a všude, kde působí (jednalo se o více míst v Alsasku, ve východním Švýcarsku a v rakouském Vorarlbersku), se stává vyhledávaným zpovědníkem, duchovním rádcem a také právním zástupcem chudých a těch, kteří nemají peníze na to, aby se mohli právně bránit proti nespravedlnosti. Jak by i dnes bylo takových lidí potřeba!

Do Švýcarska je poslán na misi do oblastí, kde vlivem reformace převládali kalvinisté, kteří se dostávali do otevřených sporů s katolíky a mnohdy je krvavě pronásledovali. I když byl vždy velmi mírným prostředníkem, mnohdy jen svou přítomností dráždil kalvinisty; sám Fidelis podepisoval svá díla v posledních dvou letech života výmluvným paulo post esca vermium – bratr Fidelis, zakrátko potrava červů. Jedné ženě ve Feldkirchu řekl: „Mám naději, že vás ob-

rátím, ale oni mě zavraždí.“ V mnoha obcích a regionech měl úspěch a obrátil zbloudilé ovce na pravou víru, ne však v Seewiesu. Zde byl napaden skupinou asi dvaceti sedláků, kteří po něm chtěli, aby se zřekl katolické víry. Odpověděl jim: „Přišel jsem vám, milí bratři, hlásat pravou víru, a nikoliv přijmout vaši víru znetvořenou.“ Poté na něj vražedníci zaútočili meči a ostnatým kyjem a zabili jej. Fidelis byl svatořečen papežem Benediktem XIV. v roce 1746.

Svatý Fidelis ať je mocným přímluvcem u Boha za všechny, kteří se rozhodují pro právnícké povolání nebo kteří je již vykonávají. Kolik právníků i dnes při námitkách lidí, že jejich povolání není etické, protože zastupují lidi, kteří nejednali správně, odvětví, že to je právě ten adrenalin, ten sport, co je při tomto povolání baví, kolik advokátů bere nekřesťanské peníze za své služby a kolik mladých lidí na gymnáziích či jiných středních školách se rozhoduje pro studium práv s vídinou vysokého výdělků. Važme si poctivých právníků a soudců a modleme se, ať je jejich prvořadým cílem blaho lidí a ať jejich povolání nedoprovází jejich vlastní egoismus, touha po penězích či politická objednávka.

Zdroje: kathpedia.com
nemecti-svetci-stredoveku.webnode.com
catholica.cz

Víte, jaká je výhoda špatně vyrobeného horolezeckého lana?
Doživotní záruka.

Jiří D.

Učitelka říká: „Vy byste měli slavit svátek prvního listopadu celá třída jako celek. Když se něco stane, to jste najednou všichni svatí.“

„Kdo by svedl ke hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří věří ve mne, pro toho by bylo lépe, aby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho do moře. Svádí-li tě tvá ruka, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez ruky, než abys přišel s oběma rukama do pekla, do neuhasiitelného ohně. Svádí-li tě tvoje noha, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez nohy, než abys byl s oběma nohama uvržen do pekla. Svádí-li tě tvoje oko, vyloupni ho! Lépe, abys vešel do Božího království jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do pekla, kde jejich červ nehyne a oheň nehasne.“ (Marek 9, 42–48).

OTEC BEDŘICH HORÁK

Chce Ježíš, abychom si UBLIŽOVALI?

Foto: Photocreo Bednarek, KopoPhoto - Adobe stock

Na sociálních sítích a na kanálu Youtube se často objevují videa, v nichž se starší kluci (někdy i holky) rozeběhnou nebo rozjedou na kole či skateboardu a vědomě narazí hlavou nebo jinou částí těla do zdi nebo jiné překážky. Nebo dělají jiné přihlouplé věci, při nichž si mohou způsobit nebo i způsobují různá zranění. Jde o to zaujmout druhé a získat co nejvíce zhlédnutí nebo lajků.

Pán Ježíš, zdá se, také hovoří o sebeubližování ve vybraném úryvku evangelia. Musíme si ale nejprve uvědomit souvislosti, ve kterých Ježíš tyto výroky říká. Vyhraňuje se proti svedení ke hříchu „nepatrných“, tedy Ježíšových učedníků. Ale také hovoří o tom, kdy ne nějaká jiná osoba přivádí ke hříchu, ale sám člověk skrze určité okolnosti se vydává všanc hříšným stavům, momentům, kdy zapomíná na Boha, odděluje se od něj. Těchto věcí se má člověk razantně vzdát, právě tak, jako by si usekl ruku nebo nohu či vyloupil oko.

Musíme vědět, že ruka, noha a oko jsou podle židovského chápání jako sídla hříšných žádostí, a proto mohou vést k odloučení od Boha. Ono je to docela pochopitelné. Rukou může člověk krást, bít někoho či dokonce zabít, noha může nést člověka za sháněním bohatství nebo třeba pomluv o druhých, oko zas může hledět na něco nedovoleného... Římané v době Ježíšově praktikovali za nějaký vážný přestupek proti zákonu buď trest smrti, nebo zástupný trest useknutí jednoho údu. Zároveň ale je nutno podotknout, že židovství odsuzovalo sebezrazení. Proto Ježíš používá tyto výroky jako metaforu, obrazné vyjádření, aby zesílil účinnost svých slov. Ježíš chce zdůraznit, že pokud člověk nechce zemřít (smrtí věčnou), musí obětovat nějaký ze svých údů. Člověk se musí umět za každou cenu vzdát toho, co ho přivádí ke hříchu, aby nebyl uvržen do pekla (švihně-

me si jedné zajímavosti v Ježíšově způsobu vyjadřování: do pekla je někdo „uvržen“ – svázaný, bezmocný – kedežto do Božího království či věčného života se „vchází“ svobodně a radostně).

Jako označení pro peklo se v původním řeckém textu používá „Gehenna“, což bylo údolí na jihozápadním okraji Jeruzaléma, kde se v určitém období izraelských dějin, za bezbožných králů, přinášely za oběť děti pohanskému bohu Molochovi. Toto místo platilo odedávna jako místo rozsudku smrti. Později se tam odvážely odpadky, které hořivaly pomalým, dýmajícím ohněm. Proto toto místo navozovalo atmosféru věčného utrpení. Odsud pochází to, že peklo je spojováno s ohněm a pálením zavržených. Obraz věčného trýznivého trápení je doplněn v úryvku evangelia citátem závěru knihy proroka Izaiáše o červu, který neumírá a pomalu rozžírání jejich tělo (odráží se zde lidská zkuš-

nost, že mrtvé tělo člověka pomáhají rozkládat svým působením červi). Je to tedy přiblížení toho, jak těžce prožívají svůj věčný osud ti, kteří se s konečnou platností rozhodli odloučit se od Boha svým jednáním bez lásky.

V podobném duchu můžeme vidět i začátek našeho úryvku. Kdo by svedl ke hříchu, a tedy ohrozil věčný život jednoho z učedníků, kteří se snaží v důvěře následovat Ježíše cestou lásky, bylo by pro něj lepší uvázat mu na krk mlýnský kámen (kterým otáčeli při mletí osli) a hodit ho do moře, než přijmout důsledek tohoto jednání.

Ježíš v tomto úryvku evangelia nechce, abychom si ubližovali. Chce nás jen uchránit před věčným trápením, a proto nás důrazně vybízí, abychom se dokázali rozejít s tím, co se nám líbí, ale zároveň nás to odvádí od Boha. A varuje nás také před tím, abychom druhé nesvedli ke hříchu – třeba natáčením videí o „cool činech.“

